

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Ötödik könyv

Az imádott gonosz

fine
selection

CASSANDRA CLARE
ROBIN WASSERMAN

CASSANDRA CLARE,
ROBIN WASSERMAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Ötödik könyv

Az imádott gonosz

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Annyiféleképpen lehet megsemmisíteni egy levelet, gondolta Simon Lewis. Konfettivé lehet szaggatni. Fel lehet gyújtani. Meg lehet etetni egy kutyával – vagy egy Hydra démonnal. Meg lehet kérni egy ismerős környékbeli boszorkánymestert, hogy egy portálon át küldje el Hawaiiira, ott meg dobja bele egy vulkán kráterébe. Mivel ennyi opció jöhetett szóba egy küldemény megsemmisítésére, Simon jelentőségteljes gesztusnak gondolta, hogy Isabelle érintetlenül küldte vissza a levelét. Akár jó jel is lehetett.

Vagy legalábbis nem teljesen szörnyű jel.

Simon folyamatosan ilyesmivel vigasztalta magát az elmúlt hónapok során.

De még neki is el kellett ismernie, hogy ha a szóban forgó íromány afféle szerelmeslevél-szerűség, amiben olyan szívből jövő, ám meghunyászkodó kifejezések szerepeltek, mint az, hogy „csodálatos vagy” meg az, hogy „tudom, hogy tényleg az vagyok, akit szerettél”, akkor a bontatlan borítékra vörös rúzzsal firkált „VISSZA A FELADÓNAK” feliratot „nem teljesen szörnyű”-ként értelmezni talán túlzott optimizmusra vall.

Legalább azt írta, hogy „feladó”. Simon meglehetősen biztos volt benne, hogy Isabelle jó pár másik válogatott nevet is kitalált a számára, amik közel sem voltak ilyen barátságosak. Egy démon ugyan kiszívta minden emlékét, de a megfigyelőképessége sértetlen maradt – és bizony volt alkalma megfigyelni, hogy Isabelle Lightwood nem az a fajta lány, aki könnyen viseli az elutasítást. Márpedig Simon a józan ész törvényeit megtagadva már kétszer is visszautasította.

A levélben megpróbált magyarázkodni, és bocsánatot kérni, amiért eltolta magától a lányt. Bevallotta, mennyire szeretne újra azzá az emberré válni, aki valaha volt. Isabelle Simonjává. Vagy legalábbis egy olyan Simonná, aki méltó hozzá.

Izzy – nem tudom, miért akarnál várni rám, de ha mégis vársz, megígérem, hogy végül mindenért kárpótollak, írta a levélben. Vagy legalábbis megpróbálom. Annyit biztosan ígérhetek, hogy megpróbálom.

Napra pontosan egy hónappal azután, hogy elküldte, a levél bontatlanul érkezett vissza.

Ahogy a kollégiumi szoba ajtaja csikorogva kinyílt, Simon kapkodva dugta vissza a papírt a fiókba, gondosan elkerülve a pókhálókát meg a minden szorgos tisztogatás ellenére a bútorokat belepöpenészfoltokat. Nem volt elég gyors.

– Már megint az a levél? – hördült fel Simon akadémiai szobatársa, George Lovelace. Levetette magát az ágyára, és színpadiasan megörölte a homlokát a karjával. – Jaj, szívem Isabelle-je,

ha elég sokáig bámulom ezt a levelet, talán telepatikusan visszaédesgetlek zokogó keblemre!

– Nincsen kedvem – mondta Simon annyi méltósággal a hangjában, amennyit sikerült nagy nehezen összekaparnia. – És meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ha volna is, nem zokogna.

– Akkor dagadna? A keblek azt szokták csinálni, nem?

– Nem töltöttem valami sok időt a társaságukban – vallotta be Simon. Legalábbis nem nagyon emlékezett ilyesmire. Annyi biztos, hogy kilencedikben megpróbálta letapizni Sophie Hillyert, de az anyja rájuk nyitott, mielőtt egyáltalán megtalálta volna a lány melltartójának csatját, arra pedig végképp esélye sem maradt, hogy megfejtse, hogyan működik. És feltehetőleg történt valami Isabelle-lel is, de az utóbbi időben Simon mindent megtett, hogy ne is gondoljon rá. Isabelle melltartójának csatjára, a kezére Isabelle testén, a lány csókjának...

Simon hevesen megrázta a fejét, és ez majdnem elég is volt hozzá, hogy kitisztítsa.

– Lehetne, hogy ne beszéljünk keblekről? Mondjuk, soha többé?

– Nem akartam megzavarni a nagyon fontos nyüglődésedet Isabelle miatt.

– Nem nyüglődöm – hazudta Simon.

– Nagyszerű! – vigyorgott diadalmasan George, Simon pedig rádöbrent, hogy törbe csalták. – Akkor kijöhetsz velem az edzőpályára, és segíthetsz betörni az új fegyvereket. A mondénok az elit ellen, a veszteseknek egy hétig repetázniuk kell a levesből.

– Ejha, az árnyvadászok aztán tudnak ám bulizni! – De nem adta bele igazán a szívét a szarkasztikus megjegyzésbe. Igazság szerint a diáktársai nagyon is tudtak bulizni, még akkor is, ha igazán jól csak hegyes fegyverek társaságában szórakoztak. A vizsgák végeztével, alig egy héttel a tanévzáró buli és a nyári szünet előtt az Árnyvadász Akadémia inkább tűnt tábornak, mint iskolának. Simon el sem akarta hinni, hogy egy teljes tanévet eltöltött itt, ráadásul még túl is élte. Tanult latint, rúnairást és még egy kevéske chthoniait is. Apró démonokkal harcolt, eltöltött egy teliholdas éjszakát egy újszülött vérfarkas társaságában, felült egy lóra (ami kis híján agyon is taposta), megette a saját súlyát levesben, és mindez idő alatt nem csapták ki, és nem is vérzett el. Ráadásul az eltelt hónapok alatt annyi izmot is felszedett magára, hogy a lányoknak való harci öltözetet igazi férfiméretre cserélhette, még ha a legkisebbre is. Bár eleinte reménytelennek tűnt a helyzet, mostanra mégis az otthonának érezte az Akadémiát. Nyálkás, penészes, működő vécék nélküli, egészen katakombaszerű otthonának, de mégiscsak az otthonának. George-dzsal még a fal mögött élő patkányoknak is nevet adtak. Minden este hagytak Jon Cartwright Jr. III-nak és IV-nek egy darabka szikkadt kenyeret, bízva benne, hogy szívesebben fogyasztják a morzsákat, mint az emberi lábat.

Az elmúlt hét ünnepléssel, késő estig tartó mulatozással megtörrel vívott küzdelmekre költött bagatell fogadásokkal telt, de Simonnak egyáltalán nem volt kedve jól érezni magát. Talán a nyári vakáció közeledő árnyéka miatt – nem vonzotta a gondolat,

hogy hazamenjen egy olyan helyre, amit már egyáltalán nem érzett az otthonának.

Vagy talán, mint minden másnak, ennek is Isabelle volt az oka.

– Tutira sokkal jobban fogod érezni magad, ha itt duzzogsz egyedül – mondta George, miközben belebújta a harci öltözetébe.

– Hülye vagyok, hogy egyáltalán fel mertem vetni bármi mást.

Simon felsóhajtott.

– Úgysem értheted meg.

George arca filmsztárokéval vetekedett, skót akcentussal beszélt, bőrét barnára sütötte a nap, és izmai láttán a lányok – még az Árnnyvadász Akadémiára járó lányok is, akik pedig a jelek szerint a Simonnal való találkozásuk előtt még soha nem is láttak hímne-mű emberi lényt kockás has nélkül – azonnal kuncogva elalélta. Egy ilyen fiú nem érthette, mi az a szerelmi bánat, főleg ha a szá-mára teljesen ismeretlen megaláztatás és visszautasítás is hozzátar-tozott.

– Csak a tisztánlátás kedvéért – folytatta George azzal az erő-s akcentusával, amit még Simon is elbűvölőnek talált. – Nem em-lékszel, hogy jártál ezzel a lánnyal? Nem emlékszel, hogy szerelmes voltál belé, nem emlékszel, hogy milyen volt, amikor ti ketten...

– Pontosan – vágott a szavába Simon.

– Vagy hogy ti ketten egyáltalán...

– Ismét csak: pontosan – szakította félbe gyorsan Simon. Nem szívesen vallotta be, de talán ezt találta a legidegesítőbbnek a dé-monamnéziában. Milyen már, ha egy tizenhét éves fiú még csak azt sem tudja, hogy szűz-e?

– Mivel a jelek szerint nem tengnek túl az agysejtjeid, elárulod ennek a bombázónak, hogy mindent elfelejtettél vele kapcsolatban, aztán nyilvánosan visszautasítod, majd amikor egy nyálas levélben szerelmet vallasz neki, csodálkozol, hogy hallani sem akar rólad. Aztán a következő két hónapot azzal töltöd, hogy szenvelegsz miatta. Jól mondom?

Simon a tenyerébe hajtotta az arcát.

– Jó, hát ha így mondd, akkor ennek tényleg semmi értelme.

– Ó, láttam én Isabelle Lightwoodot. Van ennek értelme nagyon is. – George elvigyorodott. – Csak tisztázni szerettem volna a tényeket.

Kisietett az ajtón, mielőtt Simon kifejthette volna, hogy ez az egész igazán nem Isabelle külsejéről szól, bár igaz, ami igaz, személy szerint ő sem ismert nála szebb lányt ezen a világon. Mégsem Isabelle selymes fekete haja vagy barna szemének feneketlen mélysége számított, sőt még csak nem is az a végtelen könnyedség, amivel az elektrumkorbácsot forgatta. Persze, hogy akkor mi az, ami igazán számít, maga sem tudta volna elmagyarázni, mert hogy George-nak igaza volt: nem emlékezett semmire azokból az időkből, amikor ők ketten egy pár voltak. Igazából még mindig nehezen hitte el, hogy valaha is együtt jártak.

Hiába nem emlékezett, és hiába nem tudott megmagyarázni az egészből semmit, valamiért mégis biztosan tudta, hogy a lelke egy része Isabelle-hez tartozik. Talán egyenesen Isabelle-é. Ha emlékszik rá, miért van így, ha nem.

Clarynek is írt levelet, elmondta benne, mennyire szeretne visszaemlékezni a barátságukra, és segítséget kért. Isabelle-lel ellentétben ő válaszolt, és elmesélte az első találkozásuk történetét. És ez csak az első volt a számos levél közül, amik közül mindegyik újabb és újabb részletekkel szolgált Simon és Clary közös kalandjait illetően. Minél több ilyen olvasott, Simon annál többre emlékezett, és néha egyenesen a saját történeteivel válaszolt. Valahogy biztonságosabbnak érezte a levelezést: így Clary nem várhatott tőle semmit, tehát nem is okozhatott neki csalódást, nem láthatta a fájdalmat a lány szemében, amikor rájön, hogy az ő Simonja nincs többé. A Claryvel kapcsolatos emlékei üzenetről üzenetre lassan ismét összefüggő szövedékké fonódtak.

Isabelle más volt. Mintha a hozzá fűződő emlékei egy mindent elnyelő fekete lyuk mélyén rejtőztek volna, ami azzal fenyegette, hogy őt magát is felfalja, ha túl közel kerül hozzá.

Simon részben azért jött az Akadémiára, hogy elmenekülhesen a múltja kettőssége elől. Éles ellentmondás feszült a valós élete meg a másik élet között, ami csak az emlékeiben létezett. Olyan volt, mint az a gagyi régi vicc, amit az apja annyira szeretett. „Doktor úr, fáj a karom, ha ezt csinálom” – adta meg mindig a felütést Simon. Az apja elővette szörnyűséges német akcentusát, amivel szerinte az orvosokat utánozta. „Hát akkor... ne csinálja.”

Amíg Simon nem gondolt a múltra, addig nem is érezhetett fájdalmat miatta. De egyre kevésbé tudott tenni ellene.

Túl sok öröm vegyült a fájdalomba.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha órákat nem is tartottak már a tanévben, az Akadémia tanári kara azért talált újabb módszereket, hogy gyötörje őket.

– Szerintetek most mi következik? – kérdezte Julie Beauvale, miután letelepedtek a nagyterem kényelmetlen fapadjaira.

Hétfőn kora reggelre iskolagyűlést hívtak össze minden árnyvadász és mondén diák részvételével.

– Talán végre elszánták magukat, hogy kirúgják a teljes resztlit – mondta Jon Cartwright. – Jobb későn, mint soha.

Simon túlságosan fáradt volt hozzá, hogy előálljon valamilyen szellemes riposzttal, ráadásul súlyos koffeinhiányban is szenvedett, úgyhogy nem cifrázta.

– Kapd be, Cartwright!

George felhorkant.

Ahogy teltek a hónapok, az órák, az edzések meg a katasztrofális démonvadászatok során az osztály egészen jól összekovácsolódott – főleg az a néhány diák, akik nagyjából Simonnal voltak egykorúak. George persze George volt. Beatriz Mendoza meglepően kedvesnek bizonyult árnyvadász létére, és még Julie-ről is kiderült, hogy árnyalatnyit kevésbé arrogáns, mint amilyennek mutatta magát. Jon Cartwright azonban... Simon a találkozásuk pillanatában megállapította róla, hogy ha az ember külseje és a személyisége passzolna egymáshoz, akkor Jon Cartwright éppen úgy nézne ki, mint egy ló valaga. Sajnálatos módon azonban a világ igazságtalan, így a fiú inkább úgy festett, mint egy hús-vér Ken baba.